

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3XEObd/9/2025
Identifikačné číslo spisu:	2111213281
Dátum vydania rozhodnutia:	11.12.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:2111213281.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a JUDr. Andrey Sedlačkovej v exekučnej veci oprávnenej POHOTOVOST', s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Advocate s.r.o., so sídlom Karloveské rameno 6, Bratislava - mestská časť Karlova Ves, IČO: 36 865 141, proti povinnej A. A., nar. XX. J. XXXX, bytom E., o vymoženie 1 838,27 eura s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 37Er/498/2011, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 28. júna 2013 č. k. 11CoE/21/2013-34 a o návrhu oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania, takto

rozhodol:

- I. Návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a .
- II. Dovolanie oprávnenej o d m i e t a .
- III. Povinnej n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 28. júna 2013 č. k. 11CoE/21/2013-34 (ďalej aj ako „rozhodnutie odvolacieho súdu“) potvrdil uznesenie Okresného súdu Trnava (ďalej len „súd prvej inštancie“) z 5. júna 2012 č. k. 37Er/498/2011-12 (ďalej aj ako „rozhodnutie súdu prvej inštancie“). Súd prvej inštancie vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil.

2. Oprávnená podala proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie, v ktorom navrhuje zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie a vec vrátiť na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Taktiež navrhuje prerušiť dovolacie konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“)

3. Povinná sa k dovolaniu oprávnenej nevyjadрила.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia

dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie oprávnenej je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné [§ 447 písm. c) CSP].

5. Vzhľadom na to, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti OSP, najvyšší súd postupoval v zmysle prechodného ustanovenia § 470 ods. 1, ods. 2 veta prvá CSP (podľa ktorých ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované) a prípustnosť dovolania posudzoval podľa § 236, § 237 ods. 1 a § 239 OSP.

6. Vo vzťahu k odmietnutiu dovolania oprávnenej najvyšší súd na odôvodnenie svojho rozhodnutia v zmysle § 451 ods. 3 CSP stručne uvádza, že v danom prípade ide o obdobnú vec, ktorá už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred najvyšším súdom, na základe skoršieho dovolania podaného tým istým dovolateľom, pričom v týchto konaniach bola podrobne riešená aj otázka prípustnosti a dôvodnosti dovolania. Ako príklad najvyšší súd uvádza rozhodnutia vydané v konaniach vedených na najvyššom súde pod sp. zn. 1Oboer/218/2013, 3Cdo/349/2012, 3Oboer/157/2013, 4Cdo/319/2012, 4Oboer/26/2014, 8ECdo/152/2014, 2ECdo/268/2014, 5Oboer/375/2013, 4Cdo/304/2012, 4Oboer/175/2013, 4Oboer/127/2013, 4Oboer/56/2013, 4Oboer/216/2013, 1Oboer/250/2013. Najvyšší súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach (ako aj v ďalších konaniach iných senátov obchodnoprávneho a občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, týkajúcich sa skutkovo a právne obdobných právnych vecí, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľa), v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne.

7. Osobitne k námietke oprávnenej, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd nevytýčili vo veci ústne pojednávanie, najvyšší súd konštatuje, že zákonom č. 230/2012 Z. z. účinným od 9. augusta 2012 (zákon bol účinný do 31. decembra 2012) bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ustanovenie § 57 Exekučného poriadku doplnil o ods. 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g) a k). Oprávnená namietala, že pokiaľ súd prvej inštancie v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú a následne ju zastavil, mal postupovať podľa uvedeného ustanovenia. S tým však nemožno súhlasiť, keďže predmetné ustanovenie v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie (5. jún 2012) účinné ešte nebolo. Odvolací súd v danom prípade postupoval v súlade s § 214 ods. 2 OSP, ak o odvolaní oprávnenej rozhodol bez nariadenia pojednávania; nariadenie pojednávania bolo na úvahe odvolacieho súdu.

8. Oprávnená svoje dovolanie odôvodnila aj tým, že odvolací súd jej odňal možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP], keď nerespektoval jej procesný návrh na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP v spojení s článkom 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Oprávnená v tejto súvislosti namietla aj nesprávne právne posúdenie vecí, spočívajúce v neaplikácii ustanovenia § 167 ods. 1 druhej vety OSP [§ 241 ods. 2 písm. c) OSP], ako aj nesprávne obsadenie súdu [§ 237 písm. g) OSP] s poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 206/08, v ktorom vyslovil, že ak sa v spore v konaní pred vnútroštátnym súdom nepodielal svojím výkladom práva spoločenstva komunitárny sudca, hoci tento výklad bol nevyhnutný na rozhodnutie vo veci samej, potom vnútroštátny súd bol v tejto časti konania nesprávne obsadený.

9. Najvyšší súd konštatuje, že odvolací súd nerozhodol o návrhu oprávnenej na prerušenie konania. V rozhodnutí odvolacieho súdu ani neuviedol, prečo sa daným návrhom nezaoberal. Táto nečinnosť odvolacieho súdu indikuje, že oprávnenej odňal možnosť konať pred súdom, čo zakladá procesnú vadu podľa § 237 písm. f) OSP. Najvyšší súd má vedomosť o ďalších mnohých predchádzajúcich konaniach, v ktorých tá istá oprávnená podávala spolu s odvolaniami proti rozhodnutiam súdov prvej vo veciach totožných s tu posudzovanou vecou, návrhy na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. c) OSP, a to z rovnakých dôvodov, ktoré opisuje v tu podanom dovolaní. Rovnako je najvyššiemu súdu známe, že odvolacie súdy tieto návrhy ako nedôvodné zamietali. Proti týmto rozhodnutiam oprávnená podávala odvolania, ktoré odôvodňovala tým, že súd jej svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom [§ 205 ods. 2 písm. a) OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) OSP (ktorý dôvod stabilne

nesprávne označovala „písm. d/“), ďalej, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods. 2 písm. f) OSP], napokon že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Žiadala rozhodnutia odvolacieho súdu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania zrušiť a vec im vrátiť na ďalšie konanie. Najvyšší súd skúmajúc, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých by mohol konať o odvolaniach oprávnenej, vo všetkých prípadoch konania podľa § 161 ods. 1 a 2 CSP zastavil konštatujúc, že na rozhodnutie o odvolaniach oprávnenej smerujúcim proti rozhodnutiam odvolacieho súdu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP, nie je funkčne príslušný.

10. Najvyšší súd nemá pochybnosť o tom, že pokiaľ by aj odvolací súd rozhodoval o návrhu oprávnenej na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP, návrh by ako nedôvodný zamietol, a to v zhode s ustálenou rozhodovacou praxou súdov Slovenskej republiky v predmetnej otázke. Je viac ako pravdepodobné (vychádzajúc zo stoviek až tisíciek vecí v obdobných prípadoch), že v takom prípade by oprávnená podala proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie a najvyšší súd by konanie o tomto riadnom oprávnom prostriedku musel zastaviť z vyššie uvedeného dôvodu (pre nedostatok funkčnej príslušnosti).

11. Aj vzhľadom na podanie dovolania oprávnenej ešte v roku 2013 a doteraz nemennú rozhodovaciu prax súdov Slovenskej republiky v otázke (ne)existencie dôvodov na prerušenie konania v exekučnej veci oprávnenej (ktoré dôvody sú konštantne totožné vo všetkých jej návrhoch), majúcich za následok zamietnutie jej návrhov na prerušenie konania [ktorú okolnosť potvrdzuje napokon aj rozhodovacia prax najvyššieho súdu v otázke (ne)prerušenia dovolacieho konania], má najvyšší súd za to, že hoci nerozhodnutie odvolacieho súdu o návrhu oprávnenej na prerušenie konania je potrebné bezpochyby považovať za nesprávny procesný postup, ktorý postup však nedosahuje takú mieru intenzity, ktorá by bez ďalšieho spôsobila odňatie možnosti oprávnenej konať pred súdom podľa § 237 písm. f) OSP [kvalifikované podľa aktuálneho CSP ako porušenie práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP], keďže ani (zamietavé) rozhodnutie odvolacieho súdu o návrhu oprávnenej na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP, by konečný výsledok odvolacieho konania (spočívajúci v potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a jej zastavení) neovplyvnilo. Naviac (tak ako aj v nespočetnom množstve obdobných konaní) najvyšší súd aj v tomto konaní rozhodoval o návrhu oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania (ťažiskovo obdobné dôvody na prerušenie dovolacieho konania ako uvádzala v návrhu na prerušenie odvolacieho konania), ktorý zamietol, a to z dôvodov uvedených nižšie v odôvodnení tohto rozhodnutia, takže oprávnená tým dostala odpoveď aj na otázky, ktoré nastolila v návrhu na prerušenie odvolacieho konania. Tým sa zmiernil nedostatok rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý v konečnom dôsledku najvyšší súd vyhodnotil ako taký, že v intenciách tejto konkrétnej veci a s poukazom na množstvo iných obdobných súdnych konaní tej istej oprávnenej, nedosahuje intenzitu porušenia práva na spravodlivý súdny proces.

12. Najvyšší súd nezistil niektorú z procesných väd tvrdených oprávnenou [§ 237 písm. a), b), d), e) a f) OSP], ako ani iné vady konania uvedené v § 237 OSP. Prípustnosť dovolania nevyplýva ani z § 239 OSP. Preto najvyšší súd odmietol dovolanie oprávnenej ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné [§ 447 písm. c) CSP].

13. Najvyšší súd nezistil ani predpoklady na odloženie vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle § 444 ods. 1 CSP a v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

14. Čo sa týka otázky prerušenia dovolacieho konania, túto najvyšší súd už tiež vyriešil vo viacerých skutkovo a právne obdobných veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad najvyšší súd uvádza rozhodnutia vydané v konaniach vedených na najvyššom súde pod sp. zn. 1Cdo/301/2012, 2Cdo/386/2012, 6Cdo/431/2012, 3Cdo/441/2012 a 5Cdo/371/2012. So závermi v nich prijatými sa najvyšší súd stotožňuje a na ne odkazuje.

15. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že povinnej

náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože povinnej v dovolacom konaní žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli (R 72/2018).

16. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.